Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Tre og tredivte Aargang.

Fra 1ste Oktober 1883.

Værer altid glade. Beder uden Afladelse. Frembærer Taksigelse i alle Ting; thi dette er Guds Villie i Kristo Jesu til Eder. Udslukker ikke Aanden. Foragter ikke Profetier. Prøver Alt; beholder det Gode. 1 Thess. 5, 16—21.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund.

Trykt hos F. E. Bording.

1884.

Indhold af 33te Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1883. 33te Aargang.

Tidernes Tegn.

Det synes, som om indeværende Aar skal blive rigt paa store Begivenheder, saasom Jordskjælv, Orkaner, Oversvømmelser, Explosioner, Jærnbaneulykker og andre Ulykkestilfælde baade paa Land og Vand. Fortegnelsen over saadanne Begivenheder er, for dette Aars Vedkommende, allerede temmelig lang, og erholder stadig Forøgelse. Over 3000 Menneskeliv udslukkes alene i Tidsrummet fra 1ste Januar til 1ste Juli ved Ulykkestilfælde. Siden har en Mængde andre frygtelige Katastrofer fundet Sted. Jordskjælvet paa Ischia krævede — ifølge nogle Blades Opgivelse — 8000 Ofre, og de vulkanske Udbrud paa Java fra 75—100,000. Desuden omkom ved Koleraen i Ægypten til den 31te August 27,318 Individer, og flere Baneulykker have siden den Tid fundet Sted baade i Europa og i Amerika. — En amerikansk Journal gjør, i Betragtning af disse frygtelige Ødelæggelser, følgende betræffende Bemærkninger: „Det seer næsten ud til, at Guds Vrede er optændt imod denne onde og syndefulde Verden, og at Menneskene blive tilskikkede at lide haarde Straffe og Lidelser, som Følge af deres Synder."

Som Beviser for, at disse frygtelige Ødelæggelser ikke ere tilfældige Naturbegivenheder, men derimod Opfyldelsen af forlængst udtalte Profetier, ville vi anføre nogle Steder af Skrifterne: „Men naar I høre Krig eller Rygte om Krig, da forskrækkes ikke, thi det maa ske, men Enden er ikke endda; thi Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige mod Rige, og der skal ske Jordskjælv her og der; og der skal være Hunger og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse." (Mark. 13, 7. 8.) „Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse, naar Menneskene forsmægte af Frygt og de Tings Forventelse, som skulle komme over Jorderige, thi Himmelens Kræfter skulle røres. Og da skulle de see Menneskens Søn komme i Skyen med megen Kraft og Herlighed. See videre Luk. 21, 25—36. (See ogsaa Esaias 34, 2—10. 18, 6. 24; 49, 26. Jer. 25, 30—38. Ezek. 38te og 39te Kap. Dan. 2, 44.

12, 1. Joel 2, 1—11. 3, 3—22. Mal. 3, 2—5. 4 Kap. 2 Petr. 3 Kap. Aab. 6, 12—17. 8, 7—13. 9; 16, 1—21. 14, 14—20.)

„Men see, i de sidste Dage eller i Hedningernes Dage, ja see alle hedenske Folkeslag og ligeledes Jøderne, baade de, som skulle komme til dette Land, og de, som skulle være i andre Lande, ja i alle Landene paa Jorden, see de ville blive drukne af Synd og allehaande Vederstyggeligheder. Og naar den Dag kommer, da skal Hærskarernes Herre hjemsøge dem med Torden og med Jordskjælv, og med et stort Bulder, og med Storm og med Uvejr og med en fortærende Ildslue." (Morm. B. ny Udg. S. 134; gl. Udg. S. 102.)

„Thi om ikke mange Dage skal Jorden skjælve og rave frem og tilbage lig en Drukken. Og Solen skal skjule sit Ansigt og ikke give sit Skin, og Maanen skal bades i Blod; og Stjernerne skulle blive saare vrede og nedkaste sig ligesom en Figen, der falder ned af et Figentræ. — Og efter Eders Vidnesbyrd kommer der et Vidnesbyrd ved Jordskjælv, der skal foraarsage en Jamren, midt inde i Jorden, og Menneskene skulle falde om paa Jorden, og ikke kunne staa. Og ligeledes kommer der et Vidnesbyrd ved Tordens Røst, og Lyns Røst, og Stormens Røst, og Havets Bølgers Røst, der skulle hæve sig over deres Grænser. Og alle Ting skulle være i Bevægelse, og Menneskene skulle forsmægte, thi der skal komme en Frygt over alle Folk. Og der skal fare Engle midt igjennem Himmelen, og skulle raabe med høj Røst, og blæse i Guds Basun, sigende: „Gjører Eder rede, I Indvaanere paa Jorden, thi vor Guds Dom er kommen. See, Brudgommen kommer! gaaer ham i Møde." (Doc. & Cov. Sec. LXXXVIII 87. P. B. 7de Stykke § 24. 25.)

Disse ere de Straffedomme, som skulle gaa forud for Frelserens Komme i Overensstemmelse med hans Ord, hvortil vi allerede have henvist. Vee disse, der med Letsindighed betragte Herrens Tjeneres Advarsler, som gaa ud forkyndende Evangeliet, og forkaste dette, naar det tilbydes dem. Deres Lod vil blive værre end de stakkels Hedninger, der ved de senere Katastrofer (Ischia, Java) ere blevne opslugte i Evighedens Skjød, thi de døde uden at have haft det Privilegium at høre Evangeliet, og ville derfor ikke blive fordømte for at have forkastet det, men ville faa Lejlighed til at annamme det herefter. Døden, paa den Maade, som den overrumplede dem, er ikke det værste Onde, der kan tilstøde Folk eller Individer; Fordømmelse, naar den paaføres som Straffedomme, er af en langt pinligere Beskaffenhed, og det er hvad disse ville høste, som forsmaa at antage Evangeliet og fly for den tilkommende Vrede, naar de have Lejlighed dertil.

Kristi første Kirkes almindelige Frafald.

(Fortsat fra 32te Aarg. Side 375.)

Dersom den romerske Kirke havde modtaget Fuldmagt fra Peter, da vilde han sikkerlig have anerkjendt denne Fuldmagt ved at give Aabenbaringen til Clement, som da var Kirkens (den romerske) Overhoved, og den Tredje fra Peter. Ifølge dette maa Johannes' Authorithet, som Kirkens retmæssige Overhoved, aner-

kjendes, og Clements' Authoritet, tilligemed den romerske Kirke, falde ud af Spørgsmaalet. Det er bevisligt nok, at den ikke har mindste Skygge af Fuldmagt fra Peter eller nogen af de Tolv; dersom den ingen Fuldmagt har, da er den forkastelig, saa vel som alle andre Kirker, der ere udsprungne fra den katholske Kirke. De græske og protestantiske Kirker, den engelske Kirke indbefattet, vare eet Legeme med den romersk-katholske Kirke, og om den er forkastelig, da ere de alle forkastelige og uden Fuldmagt. Da alle disse Kirker adskildte sig fra Moderkirken i Rom, bleve de exkommunikerede, og blev endogsaa Menneskers Fuldmagt og Authoritet; thi som vi have bevist er Pavernes Fuldmagt fra Mennesker og ikke af Gud.

Rom havde næppe rejst sig fra den endnu ulmende Aske af den store Ildsvaade under Nero, førend Borgerkrige, Opstand i flere Provindser, Forfølgelse og Kejsernes og de Mægtiges tiltagende Laster adsplittede og formørkede Kejserdømmet, indtil de før saa mægtige Kejseres Troner solgtes til de Højstbydende, saa ved et Tilfælde ikke mindre end fire forskjellige Kejsere regjerede samtidig over forskjellige Dele af det mægtige Kejserdømme. — Den Uenigheds- og Forfaldenhedssæd, som nu var strøet over dette udstrakte Kejserrige, der bestod af saa mange forskjellige Nationaliteter, voxte meget hurtigt, og i Aaret 395 blev det delt i tvende — det østlige, og vestlige Kejserdømme, saaledes udgjørende Jærnbenene paa Billedet, som Nebukadnezar saa i Synet. — Den romerske Ørn forlod Staden og de kejserlige Palladser i al deres Pragt og Storhed, Magt og Herredømme over den bekjendte Verden. De udskaarne Guder overlodes til de romerske Pavers Varetægt, og dens (Ørnens) blodbestænkede Rov overgaves til Kvindens Naade, som sidder paa de syv Høje. „Det fjerde Dyr var forfærdeligt og forskrækkeligt og meget stærkt, og havde store Jærntænder; det aad og knuste og nedtraadte det Overblevne med sine Fødder, og det var anderledes end alle de Dyr, som vare før det, og det havde ti Horn." (Dan. 7, 7.) „Og Dyret, som jeg saa, var lig en Parder, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund, og Dragen gav det sin Kraft, sin Trone og stor Magt." (Aab. 13, 2.) — Fra Kinas Grænser kom Strømme Barbarere, som forlode deres forhungrede Lande, og styrede deres March mod Europa. I det de passerede vest paa gjennem de asiatiske Lande, samlede de Folk i massevis søjende Skare til Skare, lig en Sneboldt ruller ned af et Bjærg, voxer i Størrelse i sit Løb, indtil tilsidst Intet kan modstaa den. Denne utallige Armee (Østgotherne) avancerede videre frem, sætter over Alperne, og Rom falder i dens Hænder. Historieskriverne berette, at disse Barbarer vare saa frygtelige, at de lignede mere tobenede Dyr end Mennesker, og det saa meget mere, at deres Skikkelse indgød den Modigste en Frygt og Rædsel. Deres Konge paastod, at han var Guds Plage paa Jorden, og var udsendt for at ødelægge de Onde, og ikke de Gode. Det ene Angreb fulgte paa det andet mod den ulykkelige Stad. Selv Carthage, Roms gamle Rival, tørstede efter Hevn. I Spidsen for en mægtig Armee og Flaade sejlede deres Anfører Genserich op ad Tiberfloden (Aar 455) til Rom, som han indtog og lod plyndre i fjorten Dage. Han bemærkede samvittighedsfuldt: „At Gud førte hans Skibe mod det Folk, som han ønskede at straffe."

Midt i det vestlige Kejserdømmes Ruin saa Romulus Augustulus sig nød-

saget til at nedlægge Kejserværdighen (i Ravenna 476) og Odoacer blev udraabt som Italiens Konge, og Kejserdømmet forsvinder uden mindste Modstand. — I sin Ecclesiastical History siger Mosheim, at i det Konstantin den Store forflyttede den kejserlige Residens til Byzants, og der grundede Staden Konstantinopel foraarsagede han uforsætlig, at der her opstod en Rival imod den romerske Pave; thi ligesom Kejser Konstantin ønskede Konstantinopel til at blive et nyt Rom, og havde skjænket den alle det gamle Roms Privilegier, Hædersbevisninger og Eleganse, saa var det en Selvfølge, at Biskoppen i den nye kejserlige Residensstad ogsaa i enhver Henseende ønskede at blive lige med Biskoppen i Rom, og have Forrang over alle andre Biskopper, hvilket Kejseren heller ikke syntes ilde om, eftersom hans egen Overhøjhed jo for en Del var forbunden med Biskoppens i hans Hovedstad. Saaledes seer man to Hoveder i Kirken, nemlig et i Konstantinopel, og et i Rom, i Udseende, som Lammet, dog i Virkeligheden i Krig med hinanden, stridende om Magt og Authoritet, indtil det endte med de to, den romerske og græske Kirkes Adskillelse. „Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn lig et Lam, og talte som Dragen. Og det øver det første Dyrs hele Magt for dets Aasyn, og gjør at Jorden, og de som bo derpaa, skulle tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt." (Aab. 13, 11—12) Det Saar, som Dyret i Rom fik under Barbarernes Overfald og Plyndringer var næppe bleven lægt, da den vederstyggelige Phocas, Kejser i Konstantinopel, i Aaret 602 erklærede, at Rom skulde have Overhøjhed over Biskopperne i Konstantinopel, og indførte Billeddyrkelse. Kort efter sammenkaldte Irene, som ved Mord var bleven Kejserinde, Kirkeforsamlingen i Nicæna, der ifølge hendes Indflydelse indførte Helgen- og Billedtilbedelse og Korset. Kirkeforsamlingen i Rom (769) indførte under Præsidium af Pave Stephan den Tredje, Billedtilbedelsen, og fordømte Kirkeforsamlingen i Hiera eller i Konstantinopel, hvilken havde forkastet samme i Aaret 754. Under denne langvarende Strid imellem de „tvende Horn," exkommunikerede de hinanden, og paa en Synode i Konstantinopel i Aaret 866, opsagde Photius Nicholaus den Første. — Tilsidst erholdt dog Rom ved Smiger og Blodsudgydelse Overmagten over den græske Kirke. „Og jeg saa et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden forundrede sig og fulgte efter Dyret." (Aab. 13, 3—9.)

Eftersom de romerske Paver nu havde erholdt verdslig Magt af Kongerne Pipin og Karl den Store i Frankrig, og aandelig Magt fra Phocas og Irene i Konstantinopel, og vare blevne bestyrkede ved Kirkeforsamlingerne i Rom og Nicæa, saa kjendte de fra nu af ingen Grænse for Magttilranelse. Vee dem, som vovede at tænke for sig selv, og nære en forskjellig Lærdom og Politik. Ligesom Verden før havde skjælvet for Kejsernes Befalinger, og Nationernes Skjæbne havde været afhængig af Janustemplets Op- eller Tillukkelse, saaledes maatte de nu skjælve for Vatikanet, og Menneskeslægtens Saliggjørelse eller Forbandelse beroede fra nu af paa St. Peterskirkens Aabning eller Tillukkelse. Kunstigt indrettede Torturinstrumenter, Interdikter, Ødelæggelse og Død brændemærkede deres Administration. Bjærge af menneskelige Legemer, Strømme af Menneskeblod, ruinerede Stæder og ødelagte Landskaber ere efterladte Efterkommerne, som Monumenter om deres Grusomhed og Vederstyggelighed, og Martyrernes

Blod raaber om Hævn, og Mørke er deres Del. „Og den femte Engel udgød sin Skaal paa Dyrets Trone, og dets Rige blev formørket og de tyggede deres Tunger af Pine; og de bespottede Himmelens Gud for deres Pine og for deres Bylder, og de omvendte sig ikke fra deres Gjerninger." (Aab. 16, 10—11.) — En fortørnet Gud sendte sine Armeer, Barbarerne til at straffe det mægtige Rom, og han er færdig til at ødelægge den; dens Bæger er fyldt til Randen.

V— 5	
I— 1	
C—100	
A— 0	
R— 0	
I— 1	
V— 5	
S— 0	
F— 0	
I— 1	
L— 50	
I— 1	
I— 1	
D—500	
E— 0	
I— 1	
666	

„Her er Visdom! Hvo som haver Forstand, beregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes Tal, og dets Tal er sex hundrede tredsindstyve og sex." (Aab. 13, 18.)

Paa en Dør i Vatikanet, eller Pavernes Pallads, findes et Navn indskrevet, der lyder som følger: »VICARIVS FILII DEI« d. e. „Guds Søns Vicar", hvilket er det Navn, som Paverne paatage sig og blive titulerede med. Det vil saaledes sees, at den romersk-katholske Kirkes Tal er 666.

De Kristne havde i det elvte Aarhundrede meget ringe Kundskab om de guddommelige Skrifter, og selv Gejstligheden var ikke meget bedre faren. Det var den Gang en Lærdom og Mening, at Kirken skulde bestaa i et tusinde Aar, og at den militære (stridende Kirke) burde forenes med den aandelige Kirke under et fælleds Overhoved Paven „Guds Søns Vicar," og at Millenniet derpaa vilde indfinde sig. Man syntes at at den romerske Kirke havde bortfejet alle Hindringer, ind- og afsat Konger alt efter Godtbefindende. Eftersom denne Lære forkyndtes universalt, gav Konger, Adelige og saa mange som havde Noget at give, deres Guld, Sølv og Kostbarheder; deres Kreaturer og Landejendomme til Kirker og Konventer, paa det de maatte kunne indgaa til Millenniet (Fredsregjeringen) med rene Hænder. Folk grebes af denne Aand og Lære, i den Grad, at de ikke en Gang vilde dyrke deres Jorder, hvilket da ogsaa foraarsagede en stor Hunger. Peter Eremit, rejste gjennem Europa, prædikede denne Lære og Korstoget, for at befrie Jerusalem fra Muhamedanerne, for at opfylde Esaias Ord 2, 3. „Thi Loven skal udgaa fra Zion, og Herrens Ord af Jerusalem," beordrede Pave Urban den Anden det første Korstog (Aar 1096) for at erobre Jerusalem, og oprette Kirken derstebs. Disse Korstog førte dog ikke til noget heldigt Resultat, men man vandt dog baade Landejendomme, Rigdom og Magt. —

„Og jeg saa af Dragens Mund, og af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udkommer tre urene Aander, som lignede Padder; thi de ere Djævelens Aander, som gjøre Tegn og gaa ud til Jordens, ja hele Jorderigets Konger, og samle dem til Krigen paa Guds den Almægtiges hin store Dag. See jeg kommer som en Tyv o. s. v. (Aab. 16, 13—15.) De urene Aander som kom ud af Dragens Mund, ere de mange protestantiske Kirker, som opfylde Jorden. — Den urene Aand, som kom ud af Dyrets Mund, er den engelske Kirke. — Den

urene Aand, som kom ud af den falske Profets Mund, er den mahomedanske Kirke; ligesom den græske Kirke er et af Dyrets Horn, der havde to Horn, som et Lam. De (de protestantiske, den engelske og den muhamedanske Kirker) antage menneskelig Fuldmagt, prædike Menneskelærdomme og bære Menneskers Navne. De have skiftevis været Forfulgte og Forfølgere; de ere oprettede ved Blodsudgydelse og ere forkastede af Gud. De deltage i Menneskenes Ugudelighed, og bære Fordærvelsens og Uenighedens Sæd i sig. De enes om at være uenige, indtil hver Mand stifter, saa at sige, sin egen Kirke, „de tumles hid og did af ethvert Lærdomsvejr. Kristi Kirke er derimod af en helt modsat Slags: „Og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profeter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere; til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi Alle naa til Enighed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder; at vi ikke mere skulde være Børn og lade os tumle, som Bølger af ethvert Lærdomsvejr, ved Menneskenes Spil ved Træskhed til Forførelsens Kunstgreb." (Eph. 4, 11—14.)

De saakaldte kristne Kirkesamfund have bygget deres Haab paa Mennesker af Kjød og Blod, og deres Løn er Død. — Den Sten, som Bygmesterne forskød er bleven Hovedhjørnestenen, og de Sidste Dages Helliges Kirke er bygget paa denne Sten, og „den som tror paa ham skal leve evindeligt." — Da det nu er tydeligt bevist, at den romersk-katholske Kirke ikke har nogen Fuldmagt, hvorfra ville da de andre Kirker, som ere komne ud af hende gjøre Krav paa at have faaet deres Fuldmagt? Efterdi de ikke ere af Gud er det en Selvfølge, at de ville imødegaa samme Skjæbne. Og han raabte med høj Røst og sagde: „Den er falden! den er falden! Babylon den Store, og er bleven Djævelens Bolig, og et Fængsel for alle urene Aander, og for alle urene og afskylige Fugle. Thi af hendes Horeries giftige Vin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde." (Aab. 18, 2—3.)

Mill. Star.

Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed.

Foruden de mange Vidnesbyrd, der bevise Mormons Bogs guddommelige Sandhed, saa vel som Joseph Smiths, med Hensyn til Bogens Oversættelse, have vi tre Mænds Vidnesbyrd, hvilket findes i Bogens forreste Del. Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris (de tre Vidner) bevidne i omtalte Vidnesbyrd, at Pladerne, hvorfra Bogen blev oversat, bleve dem viste af en Engel, og den Almægtiges Røst erklærede til dem, at de vare blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, og befalede dem at bære Vidnesbyrd derom. Dette er ikke Alt; otte andre Vidner bevidne ligeledes, at Pladerne bleve dem viste af Profeten Joseph Smith, samt at de løftede og berørte Pladerne og saa Indgravningerne derpaa. Disse Mænd vare allesammen bekjendte for at være paalidelige og sanddru, og de fleste af dem levede mange Aar efter, at deres Vidnesbyrd offentliggjortes, og bleve ofte mødte af Modstandere, som udspurgte

dem meget nøje angaaende Bogens Fremkomst. Eftersom flere af disse Vidner siden faldt fra Kirken, vilde de sikkert have blottet Joseph Smith og Mormons Bogs Fremkomst, dersom de havde været overbeviste om noget bedrageriskt, men til det Modsatte vedblev deres Vidnesbyrd at være ufravigelig det samme. Af alle disse Vidner findes nu kun et i Live, og han er en gammel Mand, hældende mod Graven, endnu udenfor den Kirke, som han i sin Ungdom bidrog til at fremme. Han er siden ofte bleven katekiseret af Folk af alle Klasser angaaende Mormons Bog, men altid med det samme Resultat. Den sidste Efterretning om en Samtale med ham, er fra Ældste S. R. Marks, som fornylig besøgte ham (David Whitmer) i Selskab med Ældsterne W. M. Palmer, M. W. Pratt, D. F. Davis og O. Shelby. Han skriver:

„Ifølge foregaaende Bestemmelse toge vi, den 30te Juni d. A., med Banetog til Richmond, Ray Co. Mo. for at besøge David Whitmer, det sidste af de elleve Vidner til Mormons Bog. Vi naaede endelig vort Bestemmelsessted, men bleve af Mr. Whitmers Søn og Sønnesøn underrettede om, at han ikke var vel, hvorfor det ikke vilde blive os muligt at faa ham i Samtale den Aften. Vi besluttede os derfor til at forblive i Richmond til den paafølgende Morgen, og overnattede i Wasson House. — Om Morgenen den 30te Juni besøgte Mr. David Whitmer os paa Hotellet. Han var en pæn dannet Mand, og syntes meget glad ved at see os. Vi begyndte nu at adspørge ham angaaende hans Vidnesbyrd, givet i Mormons Bog, Ældste W. M. Palmer værende Ordfører, skjønt ogsaa Andre rettede Spørgsmaal til ham. Han (Whitmer) bar derpaa et kraftigt Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, Evangeliets Gjengivelse ved Joseph Smith, Profeten, sigende at hans (Whitmers) Vidnesbyrd givet i Mormons Bog er absolut sandt, bogstaveligt som det der læses. Han sagde fremdeles, at dersom det ikke var sandt, da var der ingen Sandhed, og om der ingen Sandhed var, da existerede der ingen Gud, og dersom der ikke er nogen Gud, da er der Intet. Han (Whitmer) erklærede høitideligt, at Englen stod for ham, og at han udtrykkelig hørte Herrens Røst, som erklærede, at Mormons Bog var oversat ved Guds Gave og Kraft, og omtalte mange Ting, som fandt Sted i Kirkens tidligste Dage, hvilket var af megen Interesse, og hvilket føjer et andet Vidnesbyrd til de talrige vi allerede have erholdt som Bevis paa de sidste Dages store Profet Joseph Smiths guddommelige Mission.

Ældste M. W. Pratt, der ogsaa beskriver Mødet med David Whitmer, omtaler denne saaledes: „Hans Sind og Hukommelse, med Hensyn til Alt, vedkommende Mormons Bog, Synet af Englen og Herrens Røst, syntes at være aldeles og fuldkommen klart. Han er temmelig svag paa Legemet, og naar han omtalte Ting af mindre Betydning, da rystede han lidt; men naar han afgav sit Vidnesbyrd, henhørende til Mormons Bog, da indtog han en mandig Holdning, hans Røst blev kraftig og bestemt, hans Øjne lynede, og man kunde tydeligt føle, at han talte ved Sandhedens Aand. Vor Samtale med ham var kort, men interessant. Han modtog os venligt, og bød os forblive i det vi havde annammet. Mill. Star.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Oktober.

Religiøse Urimeligheder.

Dersom en fornuftig Mand er i Stand til at afryste al den Tradition, som vilde kunne formørke hans Dømmekraft, da vil han ikke kunne undgaa at lægge Mærke til alle de modsigende Urimeligheder, der gjøre sig gjældende blandt Nutidens religiøse Sekter; og dersom han er tilbøjlig til at søge efter guddommelig Sandhed, vil det ikke vare længe førend han vil opdage, at næsten alle de Trosbekjendelser, som fremsættes fra Prædikestolene ere grundede paa Vildfarelser, hvilke blot existere i tomme Former og kolde Læbebekjendelser, — hver Sekt havende sine besynderlige Læresætninger, Jagttagelser, Ritualer og Overtroiskheder, men alle hverandre lige i at paatage sig „Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft." — Dersom Skuffelsen i Førstningen ikke bliver altfor stor, vil man ved lidt nærmere Undersøgelse snart befinde, at ikke alene i Evangeliets Principper, men ogsaa i Henseende til selve Hensigten med Gudstjenesten hænger en Klasse Troende ved en Ide, medens en anden Klasse hylder og prædiker Noget, som kommer i total Modsætning. Dersom nu den Sandhedssøgende er i mindste Grad bevandret i Kundskab om den sande Gud, da kan man forvente at see ham rive sig løs fra alle oprettede Kirkesamfund, og paabegynde et, som er hans eget, maaske dog i Begyndelsen kun i den Hensigt at berede en Gudsdyrkelsesmaade for sig selv alene. Han vil da foretage sig netop det samme, som mange andre, der nu betragtes som gode oprigtige og tænkende Mænd, have gjort gjennem de sidst forløbne fire Aarhundreder. Den logiske Slutning maa da blive, at jo større Antal modige Tænkende, desto større Antal af forskjellige religiøse Sekter, hver maaske havende nogle faa korrekte Meninger, men Alle — af Mangel paa Aabenbaring og Præstedømme — manglende i dette store og vigtige Punkt: „Guddommeligheds Kraft." — — Det er for det Første bleven en populær Tro, at dette store Væsen, i hvis Billede Mennesket skabtes, og hvis Søn var hans udtrykte Billede, er allestedsnærværende, i et og samme Øjeblik, og besidder Alvidenhed, skjønt han bestaar ikke af Dele. Det er troet, at han er en samtidig og anerkjendende Tilskuer af den katholske Messe, af den episkopalske Gudsdyrkelse; tilstede ved Ranterens Skrig og Kvækerens Stilhed. Nogle antage, at han er bedst tilfreds med, at hans Folk tilføje sig Selvpinsler; Andre derimod, at de fyrretyve Dages Afholdenhed i Fasten er tilstrækkelig til at forsone for de grove og vederstyggelige Synder, Vedkommende har gjort sig skyldig i gjennem Aarets øvrige tre hundrede og fem og tyve Dage. Kort at sige: Skjønt han er almægtig, naadefuld og fuld af Kjærlighed, saa er han dog et ubestemt „Intet". Er det noget Under, at Gudsfornægtelse vinder Udbredelse, hvor saadanne urimelige Lærdomme forkyndes? Hvor er Forskjellen paa Kristendommens „Guddom" og Fritænkernes „Naturen"? Kun deri, at Sidstnævntes er fornuftigst. — Betragt dernæst for et Øjeblik en anden Mening, med Hensyn til Nadverens Sakramente. Vi sigte til den voxende Sofisme, nemlig Troen paa hvad man

kalder „den virkelige Tilstedeværelse i Nadveren." Ritualisterne, som gjøre Fordring paa at være Reformatorer fra den engelske Kirke — og som af nævnte Kirke blive betragtede som virkelige Apostater, (d. e. Frafaldne) der hælde til den romerske Kirke, — udgive det som en Trosartikkel, at naar Sakramentet bliver uddelt af en selvkaldet Præst, da er „Jesus paa Alteret, lige saa vist, som han hang paa Korset." De tiltale i en af deres Bøger deres Trosfæller saaledes: „I maa tro, at Brødet og Vinen i Virkeligheden bliver til Legeme og Blod, og bliver Et med Guddommen Jesus Kristus; og at selv disse, som uværdige deltage i Sakramentet i Virkeligheden annamme et Stykke af hans Legeme imellem deres Læber, og drikke en Del af hans Blod." Den romersk-katholske Skik med Hensyn til Skriftermaal er bekjendt for Offentligheden, og bliver paa det ivrigste forsvaret af dets Troende, og i lige Maade forholdsvis angreben med samme Iver af alle andre Sekter. Der bliver i protestantiske Lande ofte afholdt Massemøder, hvor strænge Resolutioner tages, opfordrende „Kirkefædrene" til det Arbejde, at udrydde „de sjæleforbærvede Principper," hvilke det formodes gjøre en forbausende Fremgang. Idet en vis beskeden Præst efter at have forklaret og lært sine Dogmaer, og efter at have dvælet ved det Faktum, at desto større Synden er, desto mere Nøjagtighed udfordres der til dens Bekjendelse, gik han videre og gjorde den frække Paastand: At Bekjendelse for Gud „kan" blive tilgiven, men Bekjendelsen for en Præst „skal" blive tilgiven. — Hvor Daaben aldeles forrettes er den et saa behageligt Princip, at hvilket som helst Ønske med Hensyn til Maaden kan efterkommes. Sandt nok, der existerer ingen Fuldmagt, og det paastaar man jo heller ikke, men om denne Mangel er der jo heller aldrig Spørgsmaal. Præstedømmet er for dem en „ubestemt historisk" Ide, der ikke kan harmonere med denne „oplyste Tid", og var alene nødvendig, da „Mørke" indhyllede Jorden. Der bliver i Virkeligheden, nu til Dags, næppe en Lærdom fremsat, som bærer Spor af guddommelige Oprindelse, og ligefra Paven ned til den sidstfødte stridende Kristendom — Saliggjørelsensarmeen — er der ikke En, som giver en Yttrelse, angaaende det Haab, som er i dem. Men værst af Alt, Menneskene ere saa tilfredse med deres Gudsdyrkelses intetsigende Tomheder, at de aldeles nægte at lytte til et rent og uforfalsket Evangelium, saaledes, som lært af dets store Stifter (Kristus) og gjengivet, hvilket alene kunde ske ved direkt Aabenbaring.

Vel, hvilket er Hjælpemidlet under disse Forholde? Ydmygt, og bestandigt udsaaende den gode Sæd, efterladende Resultatet og Fremvæxten til Guds Omsorg. Evangeliet, som forkyndes af Jesu Kristi Kirkes Ældster, er ikke saa nyt at det skulde kunne opvække en almindelig Kuriositet, eller saa vidtløftigt, at der skulde behøves flere Aars Undervisning førend dets Principper kunne blive forstaaede. Dette Evangelium er lige saa gammelt, som de evige Høje, og saa letfatteligt, som at aande. Fremdeles er det Sandhed, hvorfor det ogsaa møder stor Modstand; ikke desto mindre gaar Værket frem. De saa Oprigtige høre dets glade Tidender, og efterkomme dets Forskrifter. En Linie drages mere og mere tydeligt mellem de Onde og de Gode, gjørende Forberedelser for det store Slutningsdrama, medens man paa samme Tid see disse Tegn, hvilke vi ere underrettede om at skulle være en Bebudelse om Retfærdighedens opgaaende Sol, der skal kaste sine Straaler over en formørket Verden.

Korrespondance.

New Yorks Havn, den 9de Septb. 1883.
Præs. C. D. Fjeldsted.
Kjære Broder!

I Eftermiddag Kl. 4 løb vi ind i Havnen, og Alle synes at være glade over, at deres Søreise var til Ende, skjønt der er ingen Aarsag til at sige, at den jo var heldig overstaaet, naar undtages det uvante Liv med at rejse, og især til Søs, hvorved der opstaar Ubehageligheder, da kunne vi ikke denne Gang sige andet, end at vor Rejse har gaaet heldig hertil. Som De vel allerede ved, forlod vi Onsdagen den 29de f. M. om Morgenen Kl. 7 Dokken ved Liverpool, og kastede Anker i Floden. Vi havde Doktorsyn Kl. 3, og alle passerede vel. — Præs. J. H. Smith, tilligemed andre Brødre fra Liverpool, kom om Bord og bød os Farvel. En Organisation blev foretaget, og Ældste P. F. Goss beskikkedes til Præsident for hele Kompagniet, der bestod af 264 fra England, 284 fra Skandinavien og 106 fra Sveits og Tyskland. Der var ialt 28 hjemvende Ældster, saa der var i det hele 682 Sjæle af vort Samfund; foruden os var der 120 Passagerer om Bord paa Skibet «Nevada». Vi lettede Anker og naaede Queenstown Torsdag Eftm. Kl. 2, og fortsatte Rejsen ud i det mægtige Dyb. Vinden rejste sig om Lørdagen den 1ste Sept. og vi havde en ikke liden Storm, og næsten Alle bleve søsyge. Man tumlede om i Skibet, hvilket vakte en Del Urolighed; dog syntes Ingen at nære Tvivl om Herrens Beskyttelse. Søndag den 2den September blev Vinden mere rolig, saa man kunde faa Lov til at gaa op paa Dækket, skjønt Mange havde ingen videre Lyst dertil; Vejret blev ved at være os imod, men ikke saa haardt, at vi jo sejlede omtrent 275 Mile i Døgnet. Om Aftenen havde vi en lille Forsamling iblandt Skandinavierne. Bøn blev afholdt i forskjellige Distrikter som sædvanlig Morgen og Aften. Mandag den 3die var Vejret skyfuldt og nogen Regn, og Folket blev bedre til Mode. Hen paa Natten blev et Drengebarn født af svenske Forældre; Moder og Barn befinde sig vel. — Tirsdagen den 4de syntes Alt at skulle skride fremad, og Søsygen forsvandt mere og mere. Onsdagen den 5te foregik Vaksination for Skandinaver, Sveitsere og Tyskere; nogle Syge bleve salvede, og den nyfødte Dreng blev velsignet af J. C. Frost, og kaldt Joseph Gotfred Nielsen. Om Aftenen havde vi Koncert blandt de Engelske. — Torsdagen den 6te blev Vejret klart, og Folket følte bedre. Der foregik Vaksination for de Engelske om Eftermiddagen, nær Newfoundlandsbanken. — Fredag den 7de vare nogle Skibe i Sigte; Vejret var gunstigt, og Folket glædede sig ved snart at skulle skue Land. Omtrent ved Middagstid mødte vi et stort Dampskib med ikke saa faa Passagerer om Bord, og passerede tæt forbi, saa vi hilsede og viftede til hverandre. Flere Skibe kom i Sigte. Om Aftenen blev kaldt til Forsamling af H. A. Hansen, og der blev givet Instruktioner til de Hellige paa Dansk, hvilket syntes at virke opmuntrende paa dem. — Løverdag den 8de var det skyfuldt, men ingen Taage, næsten Modvind hele Tiden. — I Dag havde vi smukt og behageligt Vejr, og skuede ind over det skjønne Land, som vi kom forbi. Alt synes at uddele Livets behagelige Straaler, og da Lægen kom om Bord fandtes der ingen Døde, dog havde vi to gamle Søstre, som vare noget syge. Vi kom i Havn, og Br. J. H.

Hart kom om Bord; han mente, at vi skulde fortsætte Rejsen paa Banen i Morgen. Vi havde ogsaa her den Fornøjelse at hilse paa Br. A. H. Lund fra Ephraim, som vil rejse herfra paa Tirsdag for at begive sig til Kjøbenhavn; han føler vel og beder at hilse Dem, at han vil snart være der. Vi har nu stor Aarsag til at være Herren taknemmelig for hans udviste Godhed over os, paa vor Rejse hertil, og haaber at fortsætte under hans naadige Beskyttelse fremdeles; thi endskjønt der ikke var nogen vidre Knurren, iblandt Selskabet, hændte det dog at Nogle var utilfredse ved enkelte Lejligheder, og endskjønt der ved visse Tilfælde kunde være Aarsag dertil, kan der ikke siges andet, end at der beviste os en almindelig god Omgængelse fra Mandskabet eller Skibets Besætning. — De Brødre fra Skandinavien forener sig med os, i at sende Dem, og Brøderne i Skandinavien og de Hellige, vores bedste Hilsen, og ønske fremdeles at Broderbaandet maa være stærk iblandt os. — Med Agtelse undertegne vi os, deres Brødre i Fredens Evangelium,

H. A. Hansen & J. C. Frost.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Fortsat fra 32te Aarg. Side 368).

Følgende Udtog af Wilford Woodruffs Journal indeholder en Beretning om deres første Raadsforhandlinger med Mormonernes Ledere: Den 11te Juni. — „Præsidentskabet og mange Andre mødtes med Fredskommissionærerne i Raadhuset. Guvernør Powell, (en Senator fra Kentucky,) og Major Mc. Cullough fra Texas bleve derpaa introducerede til Forsamlingen, som Fredskommissionærerne, sendt af Præs. Buchanan. Guvernør Powell talte til de Forsamlede og underrettede os om hvad Præsidenten ønskede af os. Præsident Buchanan sendte med dem en Proklamation, hvori han beskyldte os for Forræderi, foruden en halvtredssinstyve andre Forbrydelser, hvilket altsammen er falsk. Desuagtet tilgiver han os for alle disse Beskyldninger dersom vi ville underkaste os de Forenede Staters Konstitution og Love, og lade hans Tropper blive indkvarteret i vort Territorium. Han forsikrede, at de (Soldaterne) skulde ikke forulempe vort Folk eller forstyrre nogen som helst By, og sagde, at han ingen Ret havde til at indblande sig i vor religiøse Tro eller Praxis. — Fredskommissionærerne stadfæstede det samme. De ønskede aldeles ikke at indblande sig i det Forbigangne, men derimod at omtale det Nærværende og Tilkommende. —

Tilbageblik. — „Præsident Buchanan havde paaført os Krig, og ønskede at ødelægge os paa Grund af vor Religion, tænkende at det vilde blive antaget som populært, men han fandt Kongressen ikke vilde assistere ham i denne hans Opgave. Han er kommen i en slem Knibe, og ønsker at komme ud af af den paa bedste Maade. Nu ønsker han Fred fordi han har indseet sin forkerte Handlemaade, og har mødt en stærk Modstand fra et højsindet Folk i disse Bjærge, hvilket var imod hans Forventning. Vi ere villige til at indgaa paa Fred paa hvilken som helst Kondition; men ikke paa Betingelser, som ere nedværdigede for os. Vi have vore Rettigheder, og tør forsvare dem, stolende paa Gud for Sejren. Her-

ren har hørt vore Bønner, og de Forenede Staters Præsident har seet sig nødsaget til at ansøge om Fred."

Apostel Woodruffs aabenhjærtede Ide med Hensyn til at tilbyde James Buchanan Fred, er noget morsom, ikke desmindre gaar der en stræng demokratisk Filosofi derigjennem. „Han ønsker Fred paa Grund af at han har handlet forkert, og har mødt en stærk Modstand fra et højsindet Folk," er et Udtryk, som enhver Præsident i de Forenede Stater med Fordel kan lægge under sin officielle Hovedpude, hvad enten i hans Administration imod Utah eller Louisiana. — Samme Dag blev ogsaa Vidne til et slaaende Exempel paa Guvernør Youngs Takt og Bestemthed. — Fredskommissionærerne havde nemlig lagt deres Sendebrev frem for Raadet. Brigham havde talt, saa vel som Fredskommissionærerne. Udsigterne vare lovende. Kort efter saa man en vel bekjendt Personlighed fra Mormonarmeen nærme sig Exguvernøren, og hviske til ham. Dette vakte almindelig Opsigt, thi det var en Selvfølge, at han bragte nogle uventede og vigtige Nyheder. Brigham opstod med selvbevidste, men alvorlige Manerer og sagde: „Guvernør Powell, er De vidende om Sir, at Tropperne ere paa Vejen her til Staden? „Det kan ikke være muligt! udbrød Powell forbavsende, for Generalen lovede os at de ikke skulde bevæges før dette Møde var til Ende." — „Jeg har modtaget Underretning om at de marschere mod Staden, og jeg ved mit Sendebud vilde ikke bedrage mig." — Denne Efterretning kom lig et Tordenslag; Fredskommissionærerne kunde ingen Forklaring give." — Er Broder Dunbar tilstede?" spurgte Brigham. Ja, svarede en Stemme. — „Broder Dunbar, syng „Zion." — Den skotske Sanger kom frem og sang følgende sjæloplivende Sang, forfattet af C. W. Penrose:

›O ye mountains high, where the clear blue sky, Arches over the vales of the free, ectr.‹

Brighams Handlemaade i dette Tilfælde var meget ligefrem, men der var en Verden af Meninger deri. — „Udlagt betydede det: „Gentlemen, vi have hørt hvad Præsident Buchanan, saa vel som I selv, have sagt om at give os Pardon for at paastaa vore konstitutionelle Rettigheder og forsvare Liv og Ejendom. Vi ville indgaa paa Fred paa hæderlige Betingelser, men I maa vedligeholde vor Tillid. Stands den Armee! eller vor Fredskonference er til Ende. Brødre syng Zion. — Gentlemen, I have vort Ultimatum!

Med denne Samtale for sig, vil Læseren tilfulde forstaa hvad Affyngelsen af „Zion" mente. Der har været Tider, da Affyngelsen af denne Sang af Tusinder Hellige har været ligesaa kraftig som den franske revolutionære Sang „Marsellaisen", og denne var en saadan Tid. — Efter denne Sammenkomst tog Mc. Cullough og Guvernør Cumming en Spadseretur, i den Hensigt at kaste et Tilbageblik paa hin Morgens Tildragelse. Hvad vilde De gjøre ved et saadant Folk? spurgte Guvernøren, med Følelser blandede af Beundring og Magtpaaliggenhed. — F— dem! jeg vilde bekrige dem, dersom jeg havde min Villie. — Saa De vilde bekrige dem? De kunde vel maaske bekrige dem, men vilde aldrig blive i Stand til at overvinde dem. Dette Folk vilde aldrig forstaa, naar de vare overvundne! Lagde De Mærke til Lynet i disse Mænds Øjne i Morges? — Nej, Sir. — Vel, de vilde aldrig betragte sig som overvundne. — Og Guvernør Cumming havde Ret. Naar har et gudfrygtigt Folk, som

tydeligt har kunnet see Forsynets Styrelse paa deres Vej, kunnet indsee, at de vare overvundne? Gjorde gamle Israel? Gjorde Cromwell og hans Harnisklædte; eller har Mormonerne indtil denne Dag kunnet indsee dette? De vilde aldrig betragte sig overvundne, saa længe de forblive et Folk, der frygter og haaber paa Gud. — Fredskommissionærerne og Mormonernes Ledere vare atter i Raad i en privat Session samme Dags Aften til Kl. 10. Paafølgende Dags Morgen fortsattes Raadet igjen, og Dørene aabnedes for Publikum. Ældsterne John Taylor, George A. Smith og Adjt. Gen. James Ferguson udtalte deres Følelser, og Maaden hvorledes de betragtede Sagen, og Præs. Young talte ogsaa i længere Tid, med Villie i hvert et Ord. — Woodruff siger i sin Journal: „Fredskommissionærerne hørte da Herrens Løve."

Følgende korte Udtog af hans Tale, der noteredes af en Tilstedeværende, vil give Læseren en Ide om, hvad „Herrens Løves Røst" mente i dette kritiske Øjeblik, da Spørgsmaal om Fred eller Krig forelaa til Behandling. Præsident Young opstod og sagde: „Jeg har lyttet meget opmærksomt til Fredskommissionærerne, og vil for mit Vedkommende sige, at jeg takker Præsident Buchanan for at have tilgivet mig, skjønt jeg ikke kan indsee, hvad jeg har gjort. En Ting ved jeg, og det er, at Folket kaldet Mormoner er et loyalt og lovlydigt Folk, og har altid været. Hverken Præsident Buchanan eller Nogen anden kan modbevise denne Paastand. Sandt nok, Loth Smith lod brænde nogle Vogne belæssede med Forplejning til Armeen; det var en fornærmende Handling, og om det er for dette vi blive tilgivne, da modtager jeg Tilgivelsen. At brænde nogle faa Vogne, tilhørende de Forenede Stater, er kun en lille Affære, men for dette, tillige med falske omsatte Rapporter, maa hele Mormonfolket ødelægges. Hvad har de Forenede Staters Regjering tilladt Pøbel at gjøre imod os? Gentlemen! I kunne ikke besvare dette Spørgsmaal, men ikke desto mindre kan jeg, og ligeledes kunne Tusinder af mine Brødre. Vi ere blevne piskede og plyndrede; vore Huse ere blevne opbrændte; vore Fædre, Mødre, Brødre, Søstre og Børn ere blevne slagtede i massevis. Vi ere blevne drevne fra vore Hjem Tid efter Tid; men er der nogensinde bleven udsendt Tropper for at afstraffe disse Pøbelskarer for deres Voldshandlinger? Nej! Have vi nogensinde modtaget en Dollars Værdi for al den Ejendom, som vi have seet os nødsagede til at efterlade os? Ikke en Dollar! Lad Regjeringen behandle os saaledes, som vi fortjene, det er Alt hvad vi fordre af den. Vi have altid været loyale, og forvente at vedblive at være det; men „Fingrene væk"! Send ikke eders bevæbnede Pøbel iblandt os; dersom I gjøre, ville vi bekrige Eder, saa sandt som Herren lever. Tru os ikke med hvad de Forenede Stater kan gjøre, for vi udbede os ingen Gunst af hverken dem eller deres Tropper. Vi have Israels Gud — Stridens Gud — paa vor Side, og lad mig sige Eder, Gentlemen, vi frygte ikke eders Armeer. Jeg kan tage nogle faa af vore Drenge her og ved Guds Hjælp slaa de Forenede Staters Armee. Disse mine Brødre sætte deres Haab til Israels Gud og nære ingen Frygt. Vi have prøvet ham, og han er vor Ven. Drenge (menende de unge Mænd) hvorledes føle I? Ere I bange for de Forenede Stater? Nej! Nej! (gjenlød det fra Forsamlingen) vi frygte ikke Mennesket eller hvad det kan gjøre. — De Forenede Stater gaa

deres Undergang i Møde saa hurtig de kunne (menende Oprøret, som udbrød i Syd Carolina 1860). Dersom I ikke tro det, Gentlemen, da ville I snart blive overbeviste derom til Eders Sorg. Det vil blive med dem, som med sønderslagne Potteskaar. Ja, det vil gaa dem ligesom Vand spildt paa Jorden, der aldrig mere kan opsamles. Lad mig sige til I Fredskommissionærer, at vi ere villige til at disse Tropper skulle komme ind til vort Land, men ikke at forblive i vor Stad. De kunne marschere igjennem den, om nødvendigt, men maa ikke indkvarteres paa mindre Afstand end 40 Mile fra os. — Dersom I bringe eders Tropper her for at forstyrre dette Folk, da paatage I Eder et større Arbejde, end enten I eller Præs. Buchanan have nogen Ide om. Denne Stad vil blive lagt i Aske, førend Tropperne naa hertil; hvert eneste Træ og Busk skal blive fældet, og hvert Græsstraa, som kan beændе, kan blive afbrændt. Vore Kvinder og Børn ville fly til Bjærgkløfterne, medens deres Mænd og Sønner slaas med Eder, og vi ville, saa sandt Gud lever, jage Eder baade ved Dag og Nat, indtil Eders Armeer blive tilintetgjorte. Ingen Pøbel skal kunne bebo de Huse vi have bygget i disse Bjærge. — Dette er Programmet, Gentlemen, enten I synes om det eller ikke. Dersom I ønske Krig, kunne I have den; men om I ønske Fred, da er det Fred, og vi ville blive glade for den.

Fredskommissionærerne ønskede Fred, og Resultatet af Forhandlingerne indesluttedes i følgende Notits til General Johnston:

Store Saltsøstad, Utah Terr.
den 12te Juni 1858.

Kjære Herre!

Vi have den Glæde at kunne underrette Dem om, at vi efter en fuldstændig og fri Konference med Hovedmændene i dette Territorium ere blevne underrettede om, at de ville bevise Lydighed mod de Forenede Staters Love og Konstitution, at de ikke ville modsætte sig Udøvelsen af Territoriet Utahs Love, at de med Glæde bifalde til, at de civile Embedsmænd i Territoriet skulle paabegynde Udførelsen af deres respektive Pligter, og at de ikke ville modsætte sig de Forenede Staters Marsch til Saltsødalen, eller noget andet Sted. Vi have deres Forsikring om, at ingen Modstand skal blive rettet mod de Forenede Staters Embedsmænd, hvad enten civile eller militære, i Udøvelsen af deres forskjellige Funktioner i Territoriet Utah. — Folkets Huse, Marker og Haver i dette Territorium, i Særdeleshed omkring Saltsøstad, ere kun maadeligt beskyttede ved Hegn. Som saadan vil de til deres Armee henhørende Ride- og Trækdyr foraarsage megen Ødelæggelse paa Ejendom, dersom der paa Gjennemmarschen ikke observeres den fuldstændigste Forsigtighed, som ogsaa i Udvælgelsen af Lejrpladse. Folket i Territoriet ere i en vis Grad ængstelige for, at Armeen, naar den naar ind til Dalen, ikke skal føle tilbørlig Agtelse for Liv og Ejendom; men vi have forsikret dem om, at hverken Personer eller Ejendele ville blive tilføjede Skade af Armeen under deres Kommando. — Vi ville paa det Ærbødigste anbefale, at De, paa Grund af den Ængstelighed og Utilfredshed, som gjøre sig gjældende blandt Utahfolket, udsteder en Proklamation til det, bekjendtgjørende, at Armeen under deres Kommondo ikke vil ringeagte, men overholde fredelige Borgeres Rettigheder, paa deres March gjennem Territoriet. En saadan Proklamation vilde storligen tjene til at bilægge den nu existerende urolige Stemning, og formaa disse, som have forladt

deres Hjem at vende tilbage til deres Huse og Landejendomme. — Vi have erkyndiget os angaaende Græsning Brænde o. s. v. nødvendigt for Armeens Underholdning. Vi have ogsaa haft en Samtale med Mr. Ficklin desangaaende, og meddelt ham al den Oplysning vi i denne Henseende ere i Stand til, hvilken han vil meddele Dem. — Vi ville ærbødigst foreslaa, at De paabegynder Marschen til Dalen saa hurtigt, som muligt. Vi have den Ære at forblive deres lydige Tjenere.

L. W. Powel, Ben Mc. Cullough,
Fredskommissionærer til Utah.

Til General A. S. Johnston, Kommandant for Utaharmeen, Camp Scott, U. T.

Til Ovenstaaende indløb følgende Svar:

Hovedkvarteret, Armeedepartementet Utah, Bear River Lejr, den den 14de Juni 1858.

Gentlemen: „Deres Meddelelse fra Saltsøstad modtoges i Dag. Udførelsen af Hensigten med eders Mission, er aldeles overensstemmende med Præsidentens Instruxtioner, og den Visdom og Overbærenhed, hvilken I paa saa rosværdig en Maade have bevist mod Folket i Territoriet, vil, haaber jeg, lede til en mere retfærdig Opfattelse om deres Forbindelse med Generalregjeringen og Opretelsen af Lovenes Overhøjhed. Det er med Forbauselse at jeg hører om den Uro der hersker blandt Folket (Mormonerne) med Hensyn til den Behandling de vente at modtage fra Armeen. Det formodes, at i det vi handle under den tofoldige Obligation, af baade Borgere og Soldater vi da skulle opfatte Folkets Rettigheder, og erindre tilstrækkelig vor Eds Betydning, saa vi ikke tilsidesætte de Love, der styre os, som en militær Samling. Et Tilbageblik derpaa vil tjene til at bevise med hvilken Nidkjærhed Generalregjeringen har vaaget over Borgernes Rettigheder mod ethvert skadeligt Indgreb. Armeen her have Pligter at gjennemføre, til Efterkommelsen af Ordre fra Krigsdepartementet, hvilke ifølge deres Natur ikke kunde lede til Indblanding i Folkets Rettigheder i deres forskjellige Haandteringer, og dersom ingen Hindring lægger sig i Vejen for Udførelsen af disse Pligter, da behøves der ikke at næres mindste Ahnelse om, at noget som helst Individ skal have Grund til Klage. — Armeen vil fortsætte sin March fra dens nuværende Stilling paa Torsdag, den 17de dennes, og da naa til Dalen om fem Dage. Jeg ønsker at lejre hinsides Jordan, den Dag vi ankomme i Dalen. — Med dyb Ærbødighed.

Deres lydige Tjener
A. S. Johnston,
Oberst for 2den Kavalleridiv., og kommanderende Brevet-Brigadegeneral i de Forenede Staters Armee.

Til hæderværdige L. W. Powell og Generalmajor Mc. Cullough; Forenede Staters Fredskommissionærer til Utah.

Skjøndt en nøjagtig Opgivelse af Mormonernes militære Styrke, og Maaden hvorpaa den blev af væsenligt Gavn i Utahkrigen, maaske vilde være af en ikke ringe Interesse for Mange, saa vil det uden Tvivl ogsaa være tilfredsstillende for Læseren simpelt hen at vide, at netop saa stor en Andel af nævnte Styrke blev anvendt, som ansaaes nødvendig for Gjennemførelsen af Præs. B. Youngs Politik, d. e. til at hindre og afskræmme de Forenede Staters Armees, Fremrykning, indtil en mere fredelig Overenskomst med Hensyn til Dagens Spørgsmaal kunde opnaaes. Til Gjennemførelsen af nævnte Politik blev en betydelig Styrke Spejdere (Scouts) fremsendt med Ordrer

af hvilke Følgende tjener som et Exemplar; nævnte Ordre bleve ufravigelig efterkomne og satte i Udførelse, afgivende det forønskede Resultat:

„Naar Troppernes Opholdssted eller Route erfares, da begynd deres Forhindring paa alle mulige Maader. Anvend enhver Lejlighed til at bortskræmme deres Træk- og Rideheste, og at sætte Ild paa deres Træn. Opbrænd det ganske Land for og bag dem. Forstyr deres Søvn ved Natoverrumplinger. Bloker deres Vej ved at fælde Træer, og ødelæg Vadestederne i Strømmene om I kunne. Grib Lejligheden, naar gives, til at sætte Ild paa det tørre Græs, i Tilfælde Vinden bærer imod dem, for om muligt at indhylle deres Træn ogsaa. Efterlad intet Græs foran dem, som kan blive opbrændt. Hold vore Mænd skjulte saa meget som muligt, og vær paa Vagt imod Overrumplinger. Udgyd ikke Blod, om det muligvis kan undgaaes, og da i Tilfælde af Selvforsvar. —

Uagtet Mormonernes Spejdere ofte beskjødes af Tropperne, er det dog ikke bekjendt, at de i et eneste Tilfælde besvarede Troppernes Ild paa samme Maade.

XXI. Kapitel.

Tilbageblik paa Utahkrigen. Den offentlige Mening, saaledes som den tolkedes af de ledende Journaler i Amerika og Europa. o. s. v.

At Mormonerne vilde have fægtet og gjort „et Moskov" af Utah, og en „Pottemagers Ager" af enhver Bjærgkløft, dersom Staterne havde iværksat deres Udryddelseplan, derom næredes kun liden Tvivl; samt hvor skrækkeligt saa stort et Antal (ca. 80,000) oprigtige Religionister paa den Tid kunde have hævnet sig i disse fjærntliggende Bjærge og Dale. — Men den Mening som udtaltes til Van Vliet, med Hensyn til den Reaktion, der vilde komme i Offentlighedens Sindelag over Utahaffærerne, og hans bedste Forsæt paa ikke at udgyde Blod, hvilket paa det bestemteste udtryktes i alle hans Ordre til Løitnant-Gen. Wells, betoner bedst hvad var Brighams Politik og første Ønske. Vel maa det indrømmes, at han havde havt alt han kunde gjøre for at fraholde sit Folk at angribe Fjenden, skjønt denne var de Forenede Stater. Et halvt Aarhundredes Forurettelser havde hos dem (Mormonerne) optændt en Forbittrelse, der lod dem føle en overmenneskelig Styrke.

(Fortsættes.)

Ankomst og Beskikkelse. Ældste A. H. Lund fra Ephraim, Sanpete Co. Utah, ankom efter en heldig Rejse hertil, Fredag Form. Kl. 11, den 28de f. M. og beskikkes herved til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Notits. Alle Forretnings- og anbefalede Breve, vedkommende dette Kontor, bedes fra 1ste Oktober til 8de Nov. addresserede til P. Sundvall.

C. D. Fjeldsted o. s. v.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.